

ΤΟ ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Τ. TRILBY

— Λινέττα, ἡ ζωὴ ἀνοίγει μπροστά μας εὐτυχιμένη! ζηλευτή!... ἄς προσπαθήσωμε νὰ τὴν κρατήσωμε ἔτσι γιὰ πάντα!..

.

Εἰς τὸ ὄραϊο κάτασπρο δωματιάκι τῆς ἡ Λινέττα ἐντύνετο μὲ ἐντελῶς ἰδιαιτέρα φιλαρέσκεια. Ἔιχε φορέσει ἓνα σκοῦρο κοστοῦμι κατάλληλο γι' αὐτοκίνητο καὶ ἓνα μικρὸ καπελλάκι πού, στραβὰ καθὼς τὸ εἶχε βάλει, τῆς ἔδινε ἓνα ὡμορφο τσακνίτικο ὕφος. "ὦ! ἦτο βεβαία ὅτι τὸ ὕφος αὐτὸ τῆς ἐπήγαινε θαυμάσια καὶ θὰ ἤρρεσε εἰς τὸν Ζάκ.

Ἐκνιτάχθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ στὸν καθρέφτη καὶ ἐδιώρθωσε μιὰ ἄτακτη μπουκλα πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταθῆ ἐκεῖ ὅπου τὴν εἶχε τοποθετήσει, καὶ ὕστερα ἔτρεξε στὸ μπαλκόνι, νὰ περιμένῃ τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς. Τὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο τοῦ μπαμπᾶ τῆς ἐπερίμενε ἔτοιμο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἤρρεσε καθόλου εἰς τὴν Λινέττα, γιὰτὶ ὁ σωφὲρ δὲν ἔτρεχε καθόλου κι' αὐτὴ δὲν ὄνειρευέτο ἄλλο παρὰ τρελλὰ τρεχάματα.

Ἐξαφνα ἄκουσε δυνατὸ σφύριγμα καὶ καθὼς ἔσκυψε λίγο, μέσα εἰς ἓνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη, διέκρινε τὸ κομπὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ζάκ πού τὸ διηθύνε ὁ ἴδιος. Ἄφησε τότε τὸ μπαλκόνι, κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ σὲ δύο λεπτὰ ἦτο καθισμένη κοντὰ εἰς τὸν Ζάκ καὶ ἐξεκίνησαν, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς γονεῖς τῆς ἀκολουθοῦσε.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐμίλουσε, διότι ἤξευρε πόσο δύσκολη εἶνε ἡ συγκοινωνία μέσα εἰς τὸ Παρίσι καὶ πόσο πρέπει νὰ προσέχη ἓνας ὁδηγὸς αὐτοκι-

νήτου ἀλλὰ, μόλις εὐρέθησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἡ Λινέττα εὐχαρίστησε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς γιὰ τὰ ὄραϊα ἄνθη πού τῆς εἶχε στείλῃ καὶ ὕστερα τοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμὸ τῆς γιὰ τὸ πολυτελέστατο καὶ κομπότατο αὐτοκίνητό του. Ὁ δὲ Ζάκ, πού ἤξευρε πόσο τὴν εὐχαριστοῦσε τὸ τρέξιμο, ἀνέπτυξε ὅλην τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς του καὶ σὲ λίγα λεπτὰ εἶχαν ἀφήσει πολὺ πίσω τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο.

— Τί ὄραϊα! ἀνέκραξεν ἡ Λινέττα ἐνθουσιασμένη. Μόλις προφθάνω νὰ βλέπω τὰ χιλιόμετρα!... Πῶς φεύγουν ὅλα μπροστά μας!... Ἄχ! τί ὡμορφα! Πᾶμε ἀκόμη περὶ γρήγορα, Ζάκ!...

— Ἄ! ὄχι Λινέττα, ἄς μὴν κάνουμε τρέλλες! Πρέπει νὰ προσέχω σήμερα, γιὰτὶ σκέψου! εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού μοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴ χαριτωμένη μικρούλα...

— Τί κακὸς πού εἶσαι Ζάκ! Καὶ ἡ Λινέττα ἀνεστέναξε δυσανεστημένη.

Τότε ὁ Ζάκ γιὰ νὰ γελᾶση ὀλιγόστευσε τὴν ταχύτητα.

— Κύνταξε πόσο ἐτρέχαμε, τῆς εἶπε, ἀφοῦ οὔτε φαίνεται τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο... Πρέπει νὰ σταθοῦμε.

— Ἀλήθεια! ἀπήντησεν ἡ Λινέττα. Ἡ μαμὰ θ' ἀνησυχῇ.

— Ποιὸς φταίει; ἀπήντησεν ὁ Ζάκ.

— Ἐσύ, ἀφοῦ ἐσύ ἀδημονοῦσες! κι' ἐγέλασε πονηρά.

— Ναί, μὰ ποιὸς μοῦ ἔλεγε νὰ τρέχω;

Τὸ αὐτοκίνητο ἐστάθηκε κι' ἐκατέβηκαν, καὶ τότε ἡ Λινέττα εἶπε:

— Ἄν περάση κανεὶς καὶ μᾶς ἰδῆ θὰ πῆ πῶς

"Ὅλα μοῦ φαίνονται ὡς ὄνειρο..."

επάθαμε πάν. "Α, νά ἔρχονται! "Εμπρός, μπο-
ροῦμε νά ξεμνήσωμε,

Καί ἐπήδησεν ἑλαφρά εἰς τὴν θέσιν τῆς. "Ο
Ζάκ ἔβαλε εἰς κίνησιν τὸ μοτέρ καὶ ἔφυγαν.

— "Ἄς μὴ σταθοῦμε στὸ Ντουρντάν, εἶπε ἡ
Λινέττα· ἀνυπομονῶ τόσο πολὺ νά ἰδῶ τὸν
πύργο σου!

— "Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Ζάκ· σὲ λίγο
φθάνομε. "Ἐκεῖ θὰ δῆς τὴ φωλιά μας ποὺ θὰ
κρύψωμε κι' οἱ δυὸ τὴν εὐτυχία μας.

— "Θι κρύψωμε τὴν εὐτυχία μας! Τί ἄσχημη
λέξις! Μόνον τὰ κακὰ πράγματα κρύβει κανεὶς,
κύριε. "Ἀπεναντίας μάλιστα θι εἴμαστε καὶ οἱ
δυὸ περὶφανοὶ καὶ θὰ δείχνωμε σὲ ὄλους τὴν εὐ-
τυχία μας. Καὶ ὄλοι ὅσοι μᾶς βλέπουν θὰ λένε!
«Νὰ οἱ δύο ἐρωτευμένοι!» κι' ἐμεῖς θὰ κρυφογε-
λάωμε καὶ θὰ περνᾶμε ἔτσι ὅλη μας τὴν ζωὴ! Ζάκ,
πές μου πῶς θ' ἀγαπιόμαστε πάντα!

Σοβαρά, σχεδὸν ἐπίσημα, ὁ Ζάκ τῆς ἀπήν-
τησε:

— Λινέττα, εἶσαι ἡ ζωὴ μου! "Ἄν ποτὲ ἀρνηθῶ
αὐτὴν, θ' ἀρνηθῶ κι' ἐσένα. Μὰ δὲν βλέπεις λοι-
πὸν πόσο τρελλὰ σ' ἀγαπῶ;

"Ἀλλὰ νά! τώρα ἔφθασαν σὲ μία ὠραία δεν-
δροστοιχία καὶ ὅλα τριγύρω ἦσαν τόσο εὐθυμα,
τόσο μαγικά...

— Σιγά, σιγά, Ζάκ! δὲν θέλω νά τρομάξῃς τὰ
πουλάκια! "ὦ, τί ὠμορφη, τί καταπράσινη φύ-
σις! "Ἐφθάσαμε στὸ κτῆμα σου;

— "Ὅχι στὸ κτῆμα μου, ἀλλὰ στὸ κτῆμα μας,
μικρούλα μου. Τὸ δάσος αὐτό, τὰ λουλούδια, τὰ
δένδρα, τὰ πουλιά, ὅλα σοῦ ἀνήκουν...

— Τι καλὸς ποὺ εἶσαι Ζάκ! "Ἀλλά... ἄς κατε-
βοῦμε, θέλω περίπατον.

— "Ὅπως θέλεις, μὰ τί θι πῆ ἡ μαμᾶ σου;

— "Ἡ μαμᾶ, ὅ,τι τρέλλα κι' ἂν κάνω μαζύ σου,
μοῦ τὴν συγχωρεῖ σ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ. "Ἄλλως
τε σὲ λίγες μέρες δὲν θὰ εἶμαι ἡ γυναικούλα
σου;... "Ἐλα, Ζάκ, σταμάτησε. "Ἐμοῦδιασαν τὰ
πόδια μου.

"Ο Ζάκ ὑπῆκουσε καὶ ἡ Λινέττα ἐπήδησε κάτω
κι' ἔτρεξε ἀμέσως σὲ μιὰ τοῦφα ἀπὸ ἀνθισμένες
ἀνεμῶνες. "Ο Ζάκ τὴν ἀκολούθησε καὶ ἠθέλησε
νά τῆς κόψῃ μερικὲς, ἀλλὰ αὐτὴ τὸν ἠμποδίσε.

— Μὴ τῆ γγίζῃς! τοῦ ἐφώνησε. "Ἐδῶ ἐγεννή-
θησαν, ἐδῶ πρέπει νά πεθάνουν! Κι' ἔπειτα,
κῦτταξέ τα... φαίνονται κι' αὐτὰ σὰν νά μᾶς ὑπο-
δέχωνται... λοιπὸν δὲν πρέπει νι τοὺς κάνωμε
κακό!... Ζάκ, ὅταν γεράσωμε, θὰ ἐρχόμαστε κάθε
ἀνοιξι σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος, νά ἰδοῦμε θὰ βρι-
σκωμε πάντα λουδούδια νά μᾶς ὑποδέχωνται...

Καὶ τώρα πᾶμε στὸν πύργο. "Ἀλλὰ ξέρεις, νά δια-
λέξῃς τὸ μακρύτερο δρόμο!...

— Καλά, σήμερα δὲν μπορῶ παρὰ νά σὲ ὑ-
πακούω.

— "Ὅχι σήμερα μόνον, πάντοτε πρέπει, ἐτόνι-
σεν ἡ Λινέττα. "Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι σὰν παν-
τρευθοῦμε θὰ κάνῃς τὸν κύριο κι' ἐμένα θὰ μ'
ἔχῃς σκλάβο σου;

— Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ, ἔκαμε
ὁ Ζάκ ἀναστεναζών.

"Ἐκπληκτη ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ἡ
Λινέττα τὸν ἠρώτησε:

— Λυπᾶσαι γι' αὐτό!

— "Ὅχι, μὰ ξέρεις τί σκέπτομαι;—Τί;—Δὲν
θὰ θυμώσῃς, ἂν σοῦ τὸ πῶ;—"Ὅχι.—Μά... μοῦ
φαίνεται ὅτι καὶ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἐγεννήθη-
κες θὰ ἐγελοῦσες, ἐνῶ τὰ περισσότερα μωρὰ
κλαῖνε.—Τὸ ἴδιο μοῦ λέει καὶ ἡ μαμᾶ.—"Ἦστερα,
σὰν ἄρχισες νι μεγαλώνῃς, θὰ ἤσουν ἕνα τρελ-
λόπαιδο γεμάτο κακρίτσια καὶ θὰ ἐγύρευες διαρ-
κῶς πράγματα ἀδύνατα, φανταστικά... Κρίμα νὸ
μὴ σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε!—Μὴ σκοτίζεσαι δὲν
ἄλλαξα καὶ πολὺ...

"Ἄλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶδε μία πεταλούδα νά
πετᾶ καὶ ἔτρεξε ἐκεῖ...

— "Ἄς τὴν ἀκολουθήσωμε, ἐφώνησε, γιὰ
βλέπω πῶς ἐφθάσαμε πολὺ γρήγορα εἰς τὸν πύργο.

"Ἀλλὰ ὁ Ζάκ αὐτὴν τὴ φορὰ ἐναντιώθηκε.

— "Α, ὄχι! εἶπε. "Ἀρκετὲς τρέλλες ἐκάμαμε.

— Εἶνε τόσο ὠμορφος ὁ ἥλιος! "ὦ, Ζάκ! μοῦ
ἐγάλασες τὸ γοῦστο...

Καί, καθὼς εἶχαν πλησιάσει τὴν καγγελῆνια
πόρτα τοῦ πύργου, ἡ Λινέττα ἐστάθη καὶ ἔρ-
ριξε μία τελευταία ματιὰ στὴ γωνιά αὐτὴ τοῦ
δάσους μὲ τὰ ὠραία μυγκιὰ ποὺ τῆς ἤρεσαν τόσο.

— Πῶς θὰ μοῦ ἤρεσε, ἐπιθύρισε, νά καθό-
μουνα ἐδῶ κοντά σου... Πόσα πράγματα θὰ εἶχα
νά σοῦ πῶ... Αἰσθάνομαι ἕνα ἀλλόκοτο πρᾶγμα...
ἡ καρδιά μου κτυπᾶ δυνατά... ἡ συγκίνησις μὲ
πνίγει... Ζάκ, ἀγαπημένε μου... ὅλα μοῦ φαίνον-
ται σὰν ὄνειρο...

"Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμει-
νεν ἔτσι, ἐνῶ ὁ Ζάκ τρῶμων τὴν ἔσφγγε εἰς τὸ
στῆθος του, σὰν νά ἐφοβεῖτο μὴ τὴν χάσῃ. "Ἦ-
στερα ἔσκυψε καὶ ἀκούμπησε τὰ χεῖλη του στὸ
στόμα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἄνθος μισοανθισμένο.

— "Ἄς πᾶμε τώρα, ἐπιθύρισε ἡ Λινέττα λιγάκι
ντροπιασμένη. Τώρα εἶμαι ἔτοιμη νά σὲ ὑπακούσω.

"Ἐτρεξαν καὶ οἱ δύο καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν
στιγμὴ ἔφθαναν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μορσά, ἡ Ραῦμόνδη,
ὁ σύζυγός τῆς καὶ τὰ δυὸ τῆς παιδιὰ.